

NAASKLI LOOD

KIRJUTANUD ILLUSTREERINUD
PILLE KANT MAIDO HOLLO

Toimetanud Laura Nirgi
Kujundanud Angelika Schneider

Tekst © Pille Kant ja Tänapäev, 2018
Illustratsioonid © Maido Hollo

Trükitud Tallinna Raamatutrükikojas
ISBN 978-9949-85-444-8
www.tnp.ee

KOHTUMINE

Ühel täiesti tavalisel sügishommikul istusin oma uues köögis. Segasin lusikaga teed ja sirutasin jalad pikalt laua alla, kui korraga kuulsin, kuidas keegi kusagil justkui kõhatas: „Khm-khm!”

Algul arvasin, et näen alles und, kuna rohkem ei olnud midagi kuulda. Vaatasin aknast, kuidas kirjud lehed puude otsast liueldes alla hüppasid ning aknast möödudes mulle lehvitasid. Luristasin kõva häälega teed ning nüüd kuulsin juba päris kindlasti, kuidas keegi jälle kõhatas. Mulle tundus, et hää! tuli laua alt. Hüppasin ehmunult püsti, tundes, kuidas midagi pehmet ja sooja mulle jala alla jäi.

„Aaii...!” kiljus hää! „Vaata ikka ka, kuhu sa astud, oleksid mu peaaegu lapikuks litsunud oma suure sussiga! Mingisugust austust neil inimestel endast väiksemate vastu ei ole, seda olen ma alati öelnud!” torises keegi laua alt.

„A-aga kes sa selline oled?” kogelesin ehmunult, siludes kätega süllekukkunud teest märga pluusi. „Siin ei ela peale minu mitte kedagi. Ega ma meelega sulle peale ei astunud, ma lihtsalt ei teadnud, et siin keegi on,” kaitsesin ennast.

„Muidugi on! Täiesti iseenesestmõistetav ju, et sa pole siin majas üksi. Ainult rumal inimene võib nii mõelda!” nähvas hää!.

„Aga mispärast sa siis end peidad? Tule välja ja näita ennast,” nõudsin mina. „Kui sa ikka julged!”

„Küsimus pole selles, kas mina julgen näidata, vaid hoopis selles, kas sina julged vaadata,” kostis hääl.

„No roni aga lagedale, küll siis saame teada,” muutusin ma juba kärsituks.

„Ise tead, aga ära ütle, et ma sind ei hoiatanud!” vastas hääl.

Algul jäi kõik vaikseks. Siis kostis laua alt naljakat häält, justkui keegi puhuks õhupalli täis. Sellele järgnesid kahtlased piiksud ja võimalik, et isegi puuksud ning siis märkasin, kuidas laudlina äär üles kerkis. Kõigepealt pisteti sealt välja must terav ninaots. Sellele järgnesid kaks suurt ja vesist taevasinist silma, mis mind ainiti põrnitsesid. Seejärel, peaaegu veeredes, tuli neljakäpukil ja sabaga ähvardavalt vehkides minu poole kummaline elukas. Mitte üheski filmis, raamatus ega isegi entsüklopeedias ei olnud ma kedagi sellist näinud! Tal oli kaks jalga ja kaks kätt. Tema pisikeste tumedate karvakestega kaetud keha oli nagu veidi lopergune õhupall. Selja taga oli tal pikk traatjas saba, mis end vedruna kokku keris. Suuruse poolest paistis ta mulle peopessa ära mahtuvat.

„Noh, sa pole ju sugugi hirmus,” pahvatasin ma kergendunult naerma. „Arvasin, et oled mingi vanapagan või midagi taolist.”

„Ise sa oled pagan! Sa ei oska korralikult teedki juua, nii hirmsasti luristad. Sa ei vaata üldse, kellele otsa astud, kõnnid mööda tuba mütaki-mütaki, justkui teised ei tahakski päevaund magada. Ja siis tuled veel mind paganaks nimetama!” tulistas väike ärritunud olend minu pihta ühe hooga.

„Rahune nüüd maha,” tõstsin ma käed üles. „Äkki proovime ikka sõpradeks saada, kui sa juba siin minu majas oled.”

„Sinu majas! Lubage naerda!” hüüdis elukas, viskas end põrandale selili ning hakkas käte ja jalgadega siputama, ise samal ajal naeru pugistades.

„Rumal inimene, arvab, et see on tema maja!” hingeldas ta naeruturtsakate vahele. „Aegade jooksul pole ikka mitte midagi muutunud.”

Vaatasin mõistmatult seda kummalist olendit, kes köögipõrandal siples. Nagu putukas, kes selili on kukkunud ega saa enam püsti. Tema naer kõlas kui minitraktori käivitamine, käed-jalad justkui pisikesed ventilaatorid kahel pool edasi-tagasi vuhisemas. Mõtlesin, et küllap oli mu tee vanaks läinud või olin lihtsalt magama jäänud, sest see ei saanud ju ometi päriselt olla!

Lõpuks rahunes elukas maha, ainult aeg-ajalt luksatas veel naermisest ning raputas pead. Paistis, et ta tundis ennast minu köögis päris hästi. Isegi nagu liigagi hästi. Ta paistis tundvat end nagu omas kodus!

„Kas sa küpsiseid soovid?” üritasin teda meelitada. „Mul peaks kapis olema üks pakk.”

Läksin kapi juurde ning asusin otsima. Olin kindel, et üks terve pakk küpsiseid pidi kusagil olema, kuid ei leidnud midagi.

„Sul pole mõtet nii kangesti otsida, ma sõin need juba eile ära!” teatas elukas mõne aja pärast põrandalt.

„Sa sõid minu küpsised ära?” olin nõrdinud. „Kuidas sa julgesid neid ilma minult küsimata võtta?”

„No mida sa pahandad, ise just ütlesid, et tahtsid need nagunii mulle anda! Mis vahet sel on, kas eile või täna?” ei mõistnud ta minu pahameelt.

„Vahe on selles, et sa võtsid need luba küsimata!” selgitasin talle.

„Ma ei saa ju iga kord hakata sinult luba küsima, kui mul kõht tühjaks läheb. Ja kui sa need küpsised minu kappi paned, on mul õigus neid sealt võtta nii palju, kui tahan!” ajas ta oma terava nina jonnakalt püsti.

„Sinu maja, sinu kapp ... Mis siin veel sinu on? Võib-olla on minu riided ka hoopis sinu omad?”

„Kui sa mõtled neid, mis selles väikeses kummutis on, siis sinna sisse ma tegin jah omale uue pesa ...”

„Mis mõttes tegid pesa?” ehmusin mina.

Tormasin kiiresti magamistuppa ning tõmbasin kummutil ülemise sahtli lahti. Olin õhtul sinna oma lemmikriided pannud. Vajusin sahtli sisu nähes ehmunult põrandale istuma. Kõik mu riided olid justkui noaga imepisikesteks tükikesteks lõigatud ning sahtli keskele kokku kuhjatud. Keset seda hunnikut oli sügav lohuke, milles ilmselgelt magatud oli. Kõikjal vedelesid pisikesed mustad karvatuustid ja küpsisepuru.

Katsin näo kätega ja nuuksatasin. Kõik minu lemmikriided olid rikutud! Korruga tundsin, kuidas kellegi tibatilluke käsi mul näo eest juukseid eemale sikutas ning peenike hääl seletama hakkas: „Sa viskasid minu vana pesa minema ning ma pidin ju ometi kusagil magama. Ära nuta, sinu riided ongi palju pehmemad kui mu vana ase. Nende sees tuli mul hoopis parem uni!”

„See mind nüüd küll ei lohuta! Tore, et sinul nüüd mugav pesa on, aga mis mina siis omale selga panen? Need olid mu kõige armsamad asjad. Pealegi pole ma su vana pesa kuhugi visanud ja ma ei saa aru, millest sa üldse räägid!” olin ma solvunud.

„Huvitav, kes siis viskas selle koti sealt riidekapi nurgast minema, kus minu pesa sees oli? Peale sinu pole siin ju kedagi käinud!” ütles elukas.